

De keuken in de Ontmoetingskerk van Enschede. ^

Gefuseerde kerken Enschede vinden elkaar in de bezielde 'ontmoeting'

Het hart van de kerk klopt in de keuken

Enschede – Een keuken die het kloppend hart is van de kerk... In Enschede bestaat daarover geen twijfel. Het voorbije jaar was voor alle betrokkenen van de Ontmoetingskerk uitgesproken bijzonder. Een min of meer gedwongen samenwerking tussen de vijf kerken in de stad leidde binnen een jaar tot een project met een sprankelende bezieling. "Soms gebeuren er van die dingen waar werkelijk een zegen op rust. Dit is er zo een", aldus dominee Ellen Sonneveld.

De kerken in Enschede kenden – geheel in lijn met de landelijke trend – zo hun problemen met het in stand houden van de zelfstandigheid. Uiteindelijk hadden ze nauwelijks keus. Samenwerken om te overleven. Het was geen gemakkelijk besluit, maar één kerk zou er komen, aan de Johan Wagenaarstraat. De andere kerkgebouwen gingen in de verkoop. Een ingrijpende stap voor de gemeente in Enschede. Maar ze besloten er het beste van te maken. En achteraf kunnen ze alleen

maar vaststellen dat iets beters Enschede amper had kunnen overkomen. De fusie was aanleiding om weer eens goed na te denken over de vraag wat in de moderne tijd de functie van de kerk is. Het antwoord was: ontmoeten. In de meest brede zin van het woord. Mensen bij elkaar laten komen, met elkaar in contact brengen. En de naam van de kerk moest anders. Natuurlijk, 'Vredeskerk' was een prachtige naam, maar moest toch plaats maken voor 'Ontmoetingskerk'.

Voor de stad

En dat doen ze in Enschede. Elkaar ontmoeten. De kerk is open, elke dag. Voor iedereen. Diaken Ineke van der Meulen: "We hebben ons afgevraagd wat we willen als kerk. En dat is er zijn voor de stad en de mensen. Dat begint met het openstellen van je deuren. Als hier iemand binnenkomt, is er niemand die vraagt wat de reden van het bezoek is. Nee, we zeggen 'welkom' en bieden een kopje thee of koffie aan. En we vragen ons ook niet af of iemand wel of niet kerkelijk is. Iedereen is welkom. Dat is in onze ogen ook de rol van de kerk in de moderne tijd."

De Ontmoetingskerk aan de Wagenaarstraat kreeg niet alleen een andere naam maar onderging ook een grondige aanpassing. Allereerst was er de uitbreiding met een eigentijdse ontmoetingsruimte. Veel glas, veel vriendelijk hout. En de binnenmuren van de 'oude' kerk zelf kregen een wit laagje over het metselwerk. Ze zijn er blij mee in Enschede. Wat ook het frisse wit en heldere licht dragen bij aan het idee van gastvrijheid en ontmoeten.

Om de tafel

Vertegenwoordigers van de vijf gefuseerde wijkdiaconieën gingen met elkaar om de tafel. Wat gaan we nu heel concreet doen om het idee van 'ontmoeten' ook werkelijkheid te maken? Dat idee was er snel. Om de veertien dagen zou een 'Noabermaaltijd' komen in de kerk. De term 'noaber' was gauw gekozen; het staat voor 'buren' die goed voor elkaar zorgen. Van meet af aan was de maaltijd een succes. Al een jaar lang komen er tweewekelijks zo'n kleine zeventig gasten om te eten en te ontmoeten. Voor een bedrag van twee euro krijgen ze een drankje, hoofdgerecht, toetje en koffie. En die twee euro betalen ze alleen als ze dat kunnen.

'Het is een project waar een zegen op rust'

Dominee Ellen Sonneveld: "We ontvangen hier mensen voor wie dat nog veel is. Zeker als ze met meerderen komen. Dan hoeven ze niks te betalen. Het heft elkaar wel op want er zijn ook mensen die het beter kunnen missen en een tientje neerleggen. En zo komen we wel uit de kosten. Dat kan natuurlijk alleen als al het andere werk belangeloos is."

Volgens Ellen is de maaltijd in meerdere opzichten een succes. Een groep van ongeveer twintig vrijwilliger zorgt overal voor. "Prachtig om te zien dat talenten komen bovendrijven. We hebben

een paar koks die van zichzelf amper wisten dat ze zo goed konden koken. Geweldig, dat plezier voor iedereen. En hoe hier mensen gezellig met elkaar eten en praten. Het is een project waar echt een zegen op rust."

Kloppend hart

In Enschede durven ze rustig te zeggen dat de keuken het hart van de nieuwe kerk is. Want een wezenlijk onderdeel van de recente verbouwing was de plaatsing van een grote, moderne keuken op een centrale plek in de kerk. De kapitale keuken, betaald door de diaconie, is zeker op de tweewekelijkse avonden, het kloppend hart. De koks en andere vrijwilligers laten hun vaardigheden en talenten volledig tot hun recht komen en de gasten genieten van het maal en de gezelligheid.

(vervolg op pagina 6)

Naam:
Ellen Sonneveld

Functie/beroep:
Predikant Ontmoetingskerk

Woonplaats:
Enschede

Naam:
Luuk Mulder

Functie:
Deelnemer Noabermaaltijd

Beroep:
Milieukundige

Woonplaats:
Enschede

Naam:
Ineke van der Meulen

Functie:
Diaken

Beroep:
Groepsleider therapeutische
peuterzorg

Woonplaats:
Enschede

De tweewekelijkse Noabermaaltijd. ^

Een van de vaste gasten is Luuk Mulder. De Noabermaaltijd is voor hem een niet onbelangrijk houvast in een moeilijke periode. Het leven was de afgelopen jaren niet mild voor hem. Hij wil er niet zoveel over kwijt, maar hij staat er al een tijdje alleen voor. Verloor bovendien zijn baan als milieukundige. Toen hij hoorde van de tweewekelijkse maaltijd heeft hij niet getwijfeld. "Ik heb de stap genomen om te gaan en daar ben ik elke dag blij om. Het maakt niks uit dat ik geen kerkelijke achtergrond heb, Hier ben ik welkom en hier ontmoet ik anderen. Voor mij is het een fijne steun in de rug."

Wekelijks

Desgevraagd zeggen de gasten van de Ontmoetingskerk in koor dat ze best wekelijks willen aanschuiven voor de maaltijd. Ineke: "Dat zouden we wel willen doen. Maar dan zijn er meer

vrijwilligers nodig." Ellen beaamt dat: "Op dit moment kunnen we dat niet. En we willen de organisatie en de mensen ook niet overbelasten. Dan gaat het niet goed. Maar misschien dat het mogelijk is in de toekomst."

De koks Anet Antvelink en Anneke Kloek zien het ook wel zitten. Maar ook zij realiseren zich dat er dan meer menskracht nodig is. "We hebben behoorlijk wat vrijwilligers, maar juist een paar koks kunnen we nog goed gebruiken. Als die er komen, is een wekelijkse maaltijd misschien mogelijk." ■

Tekst en foto's: Gerrit Groeneveld, freelance journalist en fotograaf